

บทที่ 1

บทนำ

ความนำ

ในรัฐเสรีประชาธิปไตยทั้งหลายนั้นล้วนแล้วแต่ยอมรับกันว่าเสรีภาพในการเสนอข่าว นั้นเป็นเสรีภาพในการแสดงออก (Freedom of Expression) โดยผ่านสื่อมวลชน ซึ่งมีความสำคัญใน ฐานะที่เป็นเสรีภาพทางมโนธรรมหรือเสรีภาพทางความคิดซึ่งเป็นสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของการ เป็นมนุษย์หรือที่เรียกว่า “สิทธิมนุษยชน” อย่างหนึ่งและเสรีภาพดังกล่าวนี้ยังมีความเกี่ยวพันอย่าง ใกล้ชิดต่อสิทธิแห่งการรับรู้ (The Right to Know) และเสรีภาพในเชิงเศรษฐกิจ สังคม การเมือง อื่นๆ ซึ่งเป็นหลักการพื้นฐานของระบอบประชาธิปไตยที่ว่าประชาชนย่อมมีสิทธิในการได้รับทราบ ข้อมูลข่าวสารรวมทั้งข้อเท็จจริงต่างๆ โดยสื่อมวลชนจะเป็นผู้ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางในการเสนอข้อ มูลข่าวสารต่างๆระหว่างรัฐไปสู่ประชาชนหรือเป็นสื่อกลางในการเสนอเรื่องราวข่าวสารต่างๆ ระหว่างประชาชนด้วยกันเองและประการที่สำคัญสื่อมวลชนยังทำหน้าที่ในการเสนอข่าวสารและ วิพากษ์วิจารณ์และนำเสนอข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ใช้อำนาจรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของ รัฐไปสู่การรับรู้ของประชาชนอันเป็นการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐเพื่อให้ประชาชนผู้เป็นเจ้าของ อำนาจที่แท้จริงได้รับทราบข้อมูลที่ถูกต้องและเป็นจริงอันเป็นการตอบสนองต่อสิทธิในการได้รับรู้ (Right to Know) ของประชาชน เพราะในระบอบประชาธิปไตยประชาชนจะต้องมีสิทธิได้รับรู้ข่าว สารเรื่องราวความเป็นไปในบ้านเมืองเพื่อใช้ในการพิจารณาประกอบการตัดสินใจทางการเมืองจึง จะสามารถเลือกผู้แทนเพื่อทำหน้าที่แทนประชาชนซึ่งเป็นเจ้าของอำนาจที่แท้จริงได้โดยเป็นไปตาม ครรลองในระบอบประชาธิปไตย ดังนั้น เมื่อเสรีภาพในการเสนอข่าวและการแสดงความคิดเห็น ของสื่อมวลชนมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการปกครองในระบอบประชาธิปไตยแล้ว รัฐเสรี ประชาธิปไตยทั้งหลายจึงให้การรับรองและคุ้มครองเสรีภาพดังกล่าวไว้ในรัฐธรรมนูญเพื่อเป็น หลักประกันและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนและสื่อมวลชน ทั้งนี้ก็เพื่อประโยชน์สุขของ ประชาชนและเพื่อรักษาผลประโยชน์ของประเทศไทยโดยรวมต่อไป

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สำหรับประเทศไทยนั้น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพของสื่อมวลชนนั้น รัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้ใน มาตรา 39 มาตรา 40 และมาตรา 41 ซึ่งในมาตรา 39¹ ได้บัญญัติรับรองและคุ้มครองเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา และการสื่อความหมายโดยวิธีอื่นไว้ ส่วนมาตรา 40² ได้กำหนดให้

¹ มาตรา 39 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 บัญญัติไว้ว่า “บุคคลย่อมมี เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา และการสื่อความหมายโดยวิธีอื่น

การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐ เพื่อคุ้มครองสิทธิเสรีภาพ เกียรติยศ ชื่อเสียง สิทธิในครอบครัว หรือความเป็นอยู่ส่วนตัวของบุคคลอื่น เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อป้องกันหรือระงับความเสื่อมทรามทางจิตใจหรือสุขภาพของประชาชน

การสั่งปิดโรงพิมพ์ สถานีวิทยุกระจายเสียง หรือสถานีวิทยุโทรทัศน์เพื่อลดรอนเสรีภาพตามมาตรานี้จะกระทำมิได้

การให้นำข่าวหรือบทความไปให้เจ้าหน้าที่ตรวจก่อนนำไปโฆษณาในหนังสือพิมพ์ สิ่งพิมพ์ วิทยุกระจายเสียงหรือวิทยุโทรทัศน์จะกระทำมิได้ เว้นแต่จะกระทำในระหว่างเวลาที่ประเทศอยู่ในภาวะการสงครามหรือการรบแต่ทั้งนี้จะต้องกระทำโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายซึ่งได้ตราขึ้นตามความในวรรคสอง

เจ้าของกิจการหนังสือพิมพ์หรือสื่อมวลชนอื่นต้องเป็นบุคคลสัญชาติไทย ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ

การให้เงินหรือทรัพย์สินอย่างอื่นอุดหนุนหนังสือพิมพ์หรือสื่อมวลชนอื่นของเอกชน รัฐจะกระทำมิได้”

² มาตรา 40 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 บัญญัติไว้ว่า “คลื่นความถี่ที่ใช้ในการส่งวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์และวิทยุโทรคมนาคมเป็นทรัพยากรสื่อสารของชาติเพื่อประโยชน์สาธารณะ

ให้มืองค์กรของรัฐที่เป็นอิสระทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่ตามวรรคหนึ่ง และกำกับดูแลการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ

คลื่นความถี่ที่ใช้ในการส่งวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์เป็นทรัพยากรสื่อสารของชาติเพื่อประโยชน์สาธารณะ โดยให้องค์กรของรัฐที่เป็นอิสระทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่และกำกับดูแลการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์แล้วนั้น ย่อมเป็นหลักประกันในการใช้เสรีภาพในการเสนอข่าวของสื่อมวลชนที่จะไม่ถูกแทรกแซงจากรัฐหรือผู้ประกอบการที่เป็นเจ้าของหรือผู้ได้รับสัมปทานคลื่นวิทยุและโทรทัศน์นั้น และมาตรา 41³ เป็นเรื่องของการคุ้มครองเสรีภาพในการเสนอข่าวและการแสดงความคิดเห็นของผู้ประกอบวิชาชีพสื่อมวลชน เมื่อรัฐธรรมนูญได้บัญญัติรับรองและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนไว้ถือได้ว่าสิทธิเสรีภาพของสื่อมวลชนย่อมได้รับการคุ้มครองเช่นกันในฐานะประชาชนคนหนึ่ง ดังนั้น สื่อมวลชนย่อมมีเสรีภาพในการเสนอข่าวและการแสดงความคิดเห็นตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญได้เช่นเดียวกัน เห็นได้ว่า รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันได้ให้ความสำคัญกับเสรีภาพในการเสนอข่าวและการแสดงความคิดเห็นของสื่อมวลชนเป็นอย่างมากโดยเฉพาะบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา 39 วรรคสาม ได้ยกเลิกอำนาจการสั่งปิดโรงพิมพ์ สถานีวิทยุกระจายเสียง สถานีวิทยุโทรทัศน์ซึ่งแต่เดิมรัฐมีอำนาจในการสั่งปิดโรงพิมพ์ สถานีวิทยุกระจายเสียง สถานีวิทยุโทรทัศน์ เพราะถือว่าการให้อำนาจดังกล่าวแก่รัฐนั้นเป็นการลิดรอนเสรีภาพของสื่อมวลชนแต่ในปัจจุบันรัฐจะใช้อำนาจดังกล่าวหาได้ไม่เพราะขัดต่อบทบัญญัติตามรัฐธรรมนูญ พุทธศักราช 2540 มาตรา 39 วรรคสาม อีกทั้งรัฐธรรมนูญยังได้ยกเลิกระบบการเซ็นเซอร์ข่าว กล่าวคือการให้นำข่าวไปให้เจ้าหน้าที่ตรวจพิจารณาก่อนนำไปเผยแพร่หรือโฆษณาจะกระทำไม่ได้ เว้นแต่กระทำในระหว่างเวลาที่ประเทศอยู่ในภาวะการล่มสลายหรือการรบ โดยอาศัยอำนาจบทบัญญัติของกฎหมายที่ได้ตราขึ้นตามความในวรรคสองแต่ในปัจจุบันนี้จะอ้างเหตุในการเซ็นเซอร์ข่าวได้นั้นต้องคำนึงว่าประเทศไทยได้มีการ

การดำเนินการตามวรรคสองต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของประชาชนในระดับชาติ และในระดับท้องถิ่น ทั้งในด้านการศึกษา วัฒนธรรม ความมั่นคงของรัฐ และประโยชน์สาธารณะอื่น รวมทั้งการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม

³ มาตรา 41 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 บัญญัติไว้ว่า “พนักงานหรือลูกจ้างของเอกชนที่ประกอบกิจการหนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ ย่อมมีเสรีภาพในการเสนอข่าวและแสดงความคิดเห็นภายใต้ข้อจำกัดตามรัฐธรรมนูญโดยไม่ตกอยู่ภายใต้อำนาจของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือเจ้าของกิจการนั้น แต่ต้องไม่ขัดต่อจรรยาบรรณแห่งการประกอบวิชาชีพ

ข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ ในกิจการวิทยุกระจายเสียงหรือวิทยุโทรทัศน์ ย่อมมีเสรีภาพเช่นเดียวกับพนักงานหรือลูกจ้างของเอกชนตามวรรคหนึ่ง

ประกาศสงครามโดยความเห็นชอบของรัฐสภาส่วนภาวะการรบนั้นคงต้องพิจารณาสถานการณ์เป็นเรื่อยๆต่อไป เห็นได้ว่ารัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันได้ให้ความคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของสื่อมวลชนไว้ อย่างที่ไม่เคยปรากฏในรัฐธรรมนูญฉบับใดมาก่อน โดยเฉพาะอำนาจของรัฐในการสั่งปิดโรงพิมพ์ สถานีวิทยุกระจายเสียง หรือสถานีวิทยุโทรทัศน์ แม้ว่าการสั่งปิดโรงพิมพ์ สถานีวิทยุกระจายเสียง สถานีวิทยุโทรทัศน์และการเซ็นเซอร์ข่าวเพื่อลิดรอนสิทธิและเสรีภาพของสื่อมวลชนนั้นจะกระทำมิได้เพราะขัดต่อรัฐธรรมนูญแต่ในขณะเดียวกันรัฐธรรมนูญก็เปิดโอกาสให้มีการตรากฎหมายที่จำกัดสิทธิและเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นหรือการเสนอข่าวของสื่อมวลชนได้อยู่ตามที่ปรากฏในบทบัญญัติวรรคสอง “โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อ...” หมายความว่าบทบัญญัติดังกล่าวนั้นก็เป็นการเปิดโอกาสให้รัฐตรากฎหมายที่จำกัดสิทธิเสรีภาพของ สื่อมวลชนได้อยู่นั่นเองโดยอาศัยบทบัญญัติของกฎหมาย

ในปัจจุบันนี้ แม้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 จะได้รับรองและคุ้มครองเสรีภาพในการเสนอข่าวของสื่อมวลชนไว้ในระดับที่ถือว่ามากเพียงใดก็ตาม แต่ก็ปรากฏว่ายังคงมีกฎหมายอยู่หลายฉบับ ที่มีบทบัญญัติเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพในการเสนอข่าวของสื่อมวลชน ย่อมถือได้ว่าขัดและแย้งต่อรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันอย่างชัดเจนหรือบทบัญญัติในบางมาตราที่อาจมีผลไปกระทบต่อสิทธิเสรีภาพและลิดรอนสิทธิเสรีภาพของสื่อมวลชนได้ โดยเฉพาะกฎหมาย กฏ และระเบียบต่างๆที่เกี่ยวข้องกับสื่อโดยเฉพาะ ซึ่งกฎหมายฉบับต่างๆเหล่านั้นยังคงมีผลบังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน เช่น พระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ. 2484 ,พระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. 2498,กฎกระทรวงฉบับที่ 14 พ.ศ. 2537 (ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. 2498) และระเบียบวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ.2535 เป็นต้น และสื่อยังคงต้องอยู่ภายใต้ข้อจำกัดและเงื่อนไขตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายอื่นๆ อีกด้วย เช่น พระราชบัญญัติกฏอัยการศึก พ.ศ. 2457 และพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ฝ่ายบริหารออกมาบังคับใช้แทนพระราชบัญญัติว่าด้วยการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2495 ฉบับเก่าซึ่งในการตราพระราชกำหนดฉบับดังกล่าวออกมามบังคับใช้นั้นอาจมีผลกระทบต่อเสรีภาพในการเสนอข่าวของสื่อมวลชนที่รัฐธรรมนูญได้ให้การรับรองและคุ้มครองไว้ นอกจากกฎหมายที่บังคับใช้กับสื่อโดยตรงและกฎหมายอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับสื่อมวลชนแล้วนั้น สื่อมวลชนต้องใช้เสรีภาพของตนภายใต้กรอบแห่งกฎหมายทั่วไป เช่น ประมวลกฎหมายอาญา, ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์, ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 เป็นต้น

เห็นได้ว่า นอกจากสิทธิเสรีภาพของสื่อมวลชนอาจถูกจำกัดและถูกรอนได้โดยกฎหมายหลายฉบับแล้ว ในทางปฏิบัติก็มีปัญหาเกี่ยวกับการแทรกแซงสื่อ ซึ่งสภาพปัญหาดังกล่าวนั้นเป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือจากรัฐธรรมนูญแต่ก็อาจเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพในการเสนอข่าวของสื่อมวลชนได้ โดยในสภาพสังคมปัจจุบันปัญหาการแทรกแซงสื่อ นั้น มีทั้งที่มาจาก การใช้อำนาจรัฐ และมาจากอำนาจทางธุรกิจโดยกลุ่มทุนหรือผู้ประกอบการและเจ้าของกิจการสื่อเองด้วย ซึ่งประเด็นปัญหานี้ ผู้เขียนจะได้นำเสนอและวิเคราะห์ในประเด็นปัญหาทางกฎหมายในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ด้วย

ตามที่กล่าวมาแล้ว แม้ว่าเสรีภาพในการเสนอข่าวของสื่อมวลชนจะมีความสำคัญต่อการปกครองในระบอบประชาธิปไตย แต่ก็มิได้หมายความว่าสื่อมวลชนจะใช้เสรีภาพของตนได้โดยตามอำเภอใจไร้ซึ่งขอบเขตแต่อย่างใดไม่ พิจารณาได้จากกรณีที่สื่อได้นำเสนอข่าวหรือภาพข่าวที่เกี่ยวกับบุคคลอื่นจนเกินเลยความพอดีจนก้าวล่วงต่อสิทธิเสรีภาพของบุคคลอื่น กล่าวคือ เมื่อนำเสนอไปแล้วกระทบต่อสิทธิในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัว อันเป็นการละเมิดต่อสิทธิเสรีภาพของบุคคลอื่นที่รัฐธรรมนูญได้ให้ความคุ้มครองไว้ใน มาตรา 34¹ ถือได้ว่าการใช้เสรีภาพนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น สื่อมวลชนย่อมไม่ได้รับความคุ้มครองตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้หลักประกันเสรีภาพในการเสนอข่าวและแสดงความคิดเห็น และสื่อจะกล่าวอ้างสิทธิการรับรู้ของประชาชนเพื่อทำการเสนอข่าวนั้นไม่ได้ หากข่าวที่นำเสนอานั้นไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์สาธารณะ เพราะว่าการใช้เสรีภาพของบุคคลหนึ่งนั้นจะต้องไม่ไปกระทบกระเทือนหรือละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอีกคนหนึ่ง หากบุคคลใดใช้เสรีภาพของตนจนเกินขอบเขตและกรอบแห่งกฎหมายแล้ว บุคคลนั้นย่อมไม่อาจกล่าวอ้างสิทธิเสรีภาพของตนต่อบุคคลอื่นได้ กล่าวได้ว่าเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญนั้นมุ่งหมายที่จะให้การคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนตามแนวทางการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ทั้งนี้เพื่อให้สื่อมวลชนในฐานะประชาชนคนหนึ่งมีเสรีภาพในการแสดงออกซึ่งความคิดเห็นในรูปแบบต่างๆ ได้ ไม่ว่าจะแสดงออกในรูปแบบของการพูด การเขียน หรือการพิมพ์หรือการแสดงออกด้วยรูปแบบอื่นใดก็ตาม โดยการใช้อิทธิพลในการเสนอข่าวนั้นจะต้องไม่ไปละเมิดหรือถูกรอนสิทธิเสรีภาพของปัจเจกบุคคลอื่น

¹ มาตรา 34 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 บัญญัติไว้ว่า “สิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัวย่อมได้รับความคุ้มครอง

การกล่าวหรือไขข่าวแพร่หลายซึ่งข้อความหรือภาพ ไม่ว่าด้วยวิธีใด ไปยังสาธารณชน อันเป็นการละเมิดหรือกระทบถึงสิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัวจะกระทำมิได้ เว้นแต่กรณีที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณชน”

ด้วยเช่นกัน อันเป็นหลักการสำคัญในระบอบประชาธิปไตยที่มุ่งหมายให้การรับรองและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน ดังนั้นจึงจำเป็นต้องศึกษาถึงมาตรการและหลักเกณฑ์ทางกฎหมายเพื่อเป็นแนวทางที่ถูกต้องเหมาะสม อันนำไปสู่การคุ้มครองเสรีภาพในการเสนอข่าวเพื่อทำหน้าที่สื่อมวลชนในสังคมประชาธิปไตยและควบคุมตรวจสอบการใช้เสรีภาพของสื่อมวลชนเพื่อตอบสนองต่อประโยชน์ของประชาชนส่วนรวม ทั้งนี้ก็เพื่อธำรงไว้ซึ่งสิทธิและเสรีภาพของประชาชนและสื่อมวลชนตามเจตนารมณ์แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาถึงแนวความคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับเสรีภาพในการเสนอข่าวและการแสดงความคิดเห็นของสื่อมวลชน
2. ศึกษาถึงบทบัญญัติของกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อรับรองและคุ้มครองเสรีภาพในการเสนอข่าวและการแสดงความคิดเห็นของสื่อมวลชน
3. ศึกษาถึงบทบัญญัติของกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อจำกัดหรือควบคุมเสรีภาพในการเสนอข่าวของสื่อมวลชน
4. ศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับเสรีภาพในการเสนอข่าวและการแสดงความคิดเห็นของสื่อมวลชนตามรัฐธรรมนูญของต่างประเทศ
5. ศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับเสรีภาพในการเสนอข่าวของสื่อมวลชนในประเทศไทย เพื่อให้การใช้เสรีภาพดังกล่าวเป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

วิทยานิพนธ์นี้จะศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับเสรีภาพในการเสนอข่าวและการแสดงความคิดเห็นของสื่อมวลชนตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 โดยจะศึกษาถึงขอบเขตและหลักเกณฑ์ในการใช้เสรีภาพของสื่อมวลชนภายใต้บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย โดยจะศึกษาเปรียบเทียบกับรัฐธรรมนูญของต่างประเทศทั้งในกลุ่มประเทศเสรีประชาธิปไตยและกลุ่มประเทศสังคมนิยมด้วย เพื่อวิเคราะห์และพิจารณาถึงข้อดีข้อเสียต่างๆ จากทั้งสองกลุ่มประเทศเพื่อเสนอแนะแนวทางและรูปแบบที่เหมาะสมกับประเทศไทยเพื่อให้สอดคล้องกับการปกครองในระบอบประชาธิปไตยต่อไป

1.4 วิธีดำเนินการวิจัย

เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยการค้นคว้าจากเอกสารภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ หนังสือ วารสาร วิทยานิพนธ์ และคำบทความต่าง ๆ อาทิเช่น รัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย กฎหมายและระเบียบต่างๆที่เกี่ยวข้องกับสื่อมวลชน

1.5 สมมติฐานของการวิจัย

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ได้บัญญัติรับรองและคุ้มครอง เสรีภาพในการเสนอข่าวของสื่อมวลชนไว้ แต่รัฐอาจตรากฎหมายที่จำกัดเสรีภาพดังกล่าวได้ ในขณะที่ตัวสื่อมวลชนก็ไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะสื่อมวลชนที่ดี ซึ่งได้เสนอข่าวที่อาจไปละเมิด ต่อสิทธิเสรีภาพของปัจเจกบุคคลอื่นและประโยชน์ของสาธารณะได้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องศึกษาถึง หลักเกณฑ์และมาตรการทางกฎหมายที่จะคุ้มครองเสรีภาพของสื่อมวลชนจากการแทรกแซงโดย อำนาจรัฐและตรวจสอบการทำหน้าที่ของสื่อมวลชน ทั้งนี้เพื่อธำรงไว้ซึ่งสิทธิเสรีภาพและ ประโยชน์ของสาธารณชนโดยส่วนรวมตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบถึงแนวความคิดในเรื่องเสรีภาพในการเสนอข่าวและการแสดงความคิดเห็นของสื่อมวลชนว่ามีอยู่อย่างไร
2. เพื่อให้ทราบถึงหลักเกณฑ์ในการรับรองและคุ้มครองเสรีภาพในการเสนอข่าว และการแสดงความคิดเห็นของสื่อมวลชนและหลักเกณฑ์หรือขอบเขตในการใช้เสรีภาพดังกล่าวว่ามีอยู่อย่างไร
3. เพื่อเป็นแนวทางในการเสนอแก้ไขและปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสื่อมวลชน ในประเทศไทยให้ดำเนินไปในแนวทางที่สอดคล้องเหมาะสมกับการปกครองประเทศในระบอบ ประชาธิปไตยและเพื่อธำรงไว้ซึ่งสิทธิและเสรีภาพของประชาชนและสื่อมวลชนตามเจตนารมณ์ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540